

Svenska

3 september–17 oktober 2021

Comforting the machine

3:e Våningen

Curatorer

Tawanda Appiah och Simona Dumitriu

Konstnärer

Charlotta Hammar, Dominika Kemilä, Kasra
Seyed Alikhani, Klara Andersson,
MC Coble, Mercè Torres Ràfols,
Nina Mangalanayagam, Nontokozo Tshabalala,
Shogo Hirata, Trinidad Carrillo

Introduktion

Mia Christersdotter Norman,
verksamhetschef Röda Sten Konsthall och Ioana Leca,
konstnärlig ledare för Göteborg Internationella Konstbiennal

Välkommen till utställningen
Comforting the machine och GIBCA
Extended

Comforting the machine är en utställning med tio konstnärer som alla är verksamma i Västra Götalands rika och intressanta konstliv. Utställningen är resultatet av ett open call öppet för alla konstnärer i regionen. Av 165 ansökningar valdes de tio ut. Utställningen curateras av de två Malmöbaserade curatorerna Tawanda Appiah och Simona Dumitriu som också gjort urvalet av konstnärer. *Comforting the machine* är en del av utbudet inom nätverket GIBCA Extended.

När Göteborgs kulturnämnd initierade Göteborgs Internationella Konstbiennal (GIBCA) år 2000 så gjorde man delvis det för att öka mötet mellan det internationella och lokala konstlivet. Sedan 2006 har GIBCA organiserats av Röda Sten Konsthall och för att ta vara på det intresse och engagemang som finns för biennalen i det regionala konstlivet så startades GIBCA Extended år 2013.

GIBCA Extended är ett öppet nätverk för hela den regionala samtidskonstscenen och har som mål att erbjuda ett sammanhang med inspiration och kollegiala möten. Deltagande i nätverket ger även möjlighet för konsthallar, gallerier och konstnärer att vartannat år ansluta sig till eller reagera på biennalens olika tematiker och sammanhang när GIBCA går av stapeln. Deltagare får möjlighet att i ett tidigt skede följa planeringsarbetet inför de olika biennalupplagorna och nätverket ger tillfälle till ömsesidiga möten mellan den regionala samtidskonstscenen och biennalens curatorer vilket kan berika alla parter.

Syftet med GIBCA Extended är att uppmärksamma och synliggöra Västra Götalands samtidskonstscen och dess aktörer. Vår önskan är att uppmuntra möten mellan regionens samtidskonstnärer och biennalens nationella och internationella publik. Biennalen och Extended kommuniceras i gemensamma kanaler och syns i samma mediala sammanhang. Förhoppningen är att besökare ska få tillfälle att möta massor av spännande

samtidskonst under sitt besök i Västra Götaland. Tillsammans utgör GIBCA och GIBCA Extended förmodligen Sveriges största samtidskonsthändelse.

Vi vill härmed välkomna dig till en höst fylld av samtidskonst och här tillsammans med 3:e Våningen presentera en spännande utställning av konstnärer verksamma i Västra Götaland.

Curatorer Tawanda Appiah och Simona Dumitriu.

Comforting the machine är en utställning med tio konstnärer verksamma i Västra Götaland. Utställningen presenteras inom ramen för GIBCA Extended 2021. Den började med ett open call baserad på dessa frågor:

”Vilka är de djupaste historierna med rötter i personliga eller offentliga arkiv och dokument i Västra Götalands hamnar, städer, byar och kustområden? Vilka gränser finns som begränsar dagens sammanhang? Vilka störningsfaktorer finns idag? Hur använder konstnärer i regionen sin styrka för att synliggöra obehaget eller lidandet, hur förvandlar de detta obehag till konst och engagemang, hur ifrågasätter de artighetens nätverk? Från isolering, exkludering, fränkoppling, bristande tillhörighet, uppdelning, vad ser ni som ankomstplatser?”

Frågorna är varken tomma eller retoriska. De ska provocera, genljuda och uppmana till handling tills dess att de blivit en del av rytmen i det kollektiva medvetandet. På många olika sätt ramar de in utställningen och konstverken från tio konstnärer som valts ut från ett open call med starkt gensvar från den regionala konstscenen.

I researcharbetet och förberedelserna inför *Comforting the machine* kom några perspektiv från forskningsfältet kring den subalterna att ge näring åt processen och i synnerhet tanken på att skriva och läsa historien underifrån – en historia om dem som glömts bort, miss-tolkats och allt som oftast instrumentaliseras. Sådan historia skrivs alltid som provokation, och präglas av uthållighet. För att citera Sarah Ahmed, ”enkel uthållighet kan vara en handling av olydnad. Kanske finns inget ’enkelt’ med uthållighet.”

Som titeln antyder så relaterar utställningen till den maskin som är nuet. I likhet med Charlie Chaplins film *Moderna tider* så pekar utställningen mot kroppens oundvikliga förfall i interaktion med maskinen. Konstnärerna visar märken, ärr, reaktioner och tecken på dessa möten. Utanför visar Göteborg upp sig som en apparat tillverkad av vägar, motorvägs påfarter, ändlösa passager, bullrande kranar och segregation som utgör den labyrinth som är dagens samhälle. Stadens gator och avspärningar leder ingenstans, det finns på ett sätt ingen plats att komma fram till. Dess

vägar, som armar, korsar ändlösa byggnadsställningar in i den karga okända koloniala historien. Så vaddå? Kräver den tröst eller känner du dig tröstad av den där den står och betraktar dig - medan den tvättar bort sin handelshistorias hemligheter - anakronistisk men ändå fullständigt mäktig och insvept i likgiltighet? När du går igenom utställningen, kom ihåg att inte bli alltför vänskaplig med maskinen - den kan bitas.

När du lämnar *Comforting the machine*, ta med dig dessa starka bilder, bevara dem och låt dem bulta i dina djupaste hjärtslag:

historiens tidvatten som långsamt droppar ner över kroppar som förändras med varje andetag;
regn som sköljer över en ensam blick på en öde gata, som ser sin egen kropp i ett fönster;

tidens makt och fördomar som finns i spinnandet av varje tråd, som berättar en historia om mittemellanskap;

stanken från det som aldrig grävts upp ur det kollektiva minnet som skimrar över de sedan länge bortglömda skyttegravarna från krig som hålls på avstånd, och från det som hålls stängt – det som de mäktiga betraktar som sina hemligheter och skäms för;

stenar och sprickor gömda i språket, som manifesteras i det outtalade så till den grad att det blir till febril

forskning;
en bekymrad röst;

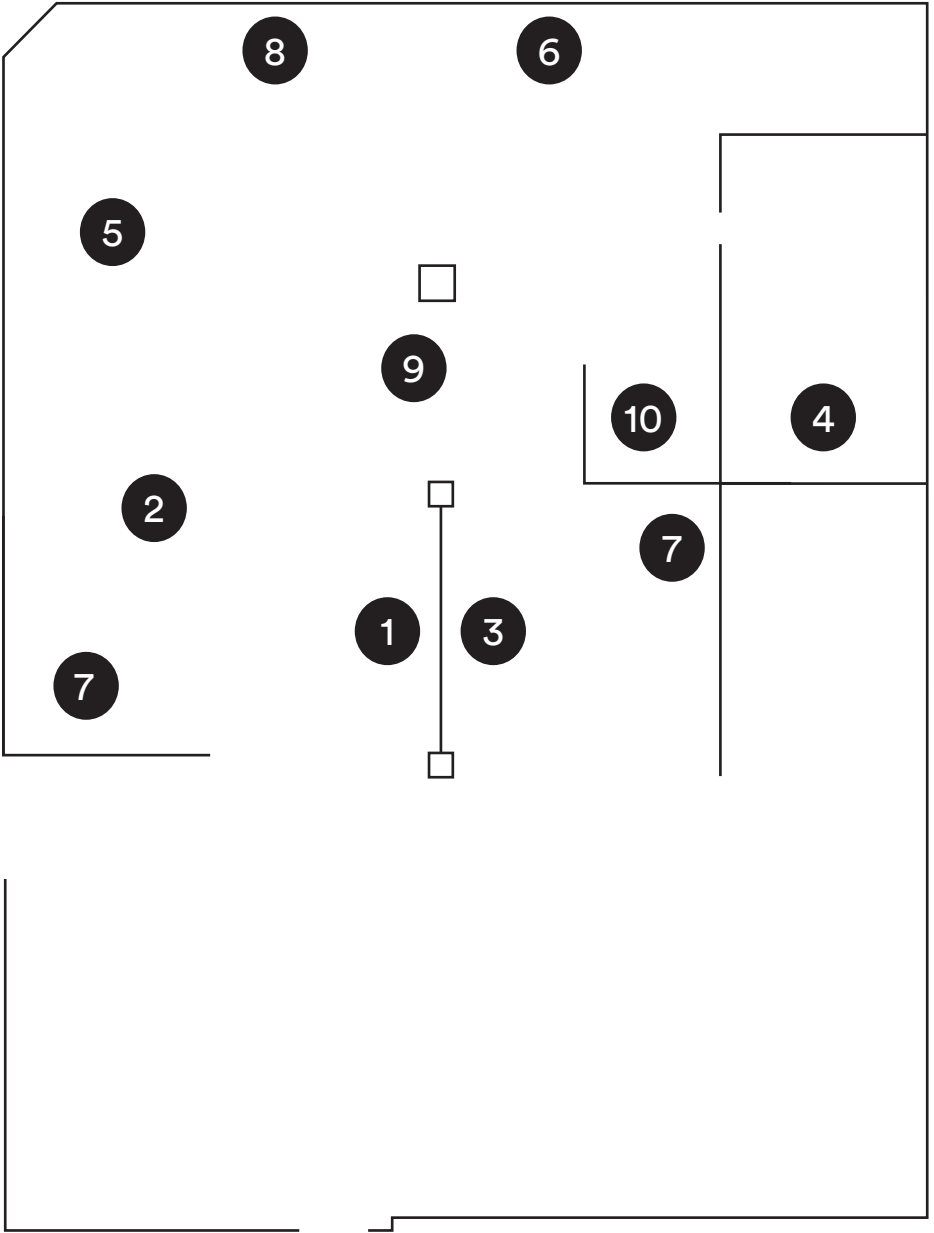
ett skratt och ett rop till de byggnader som fogas till manicken, till de ändlösa yogamattor som klär in den, till kraften i ”framsteg”;

en blick, som ser djupt ner i vecken av hat och fördomar – vid liv och välmående, utan att förtäras av sina kejsrerliga klichéer;

och till slut, en kropp som kämpar för att knacka sig loss från den maskin av sten som både håller den fången, och håller fram den till publikens betraktande.

3:e Våningen

1. Charlotta Hammar
2. Dominika Kemilä
3. Kasra Seyed Alikhani
4. Klara Andersson
5. MC Coble
6. Mercè Torres Ràfols
7. Nina Mangalanayagam
8. Nontokozo Tshabalala
9. Shogo Hirata
10. Trinidad Carrillo

Charlotta Hammar

Depicting the Untold / Stories from Käsö Island 2019

Text, fotografi, inramade arkivbeständiga

Gicléetryck

Varierande storlek

Käsö bär spår av sin historia som karantänstation för handelsfartyg. Avsikten med karantänen var att förhindra besättningen att sprida sjukdomar från Europa och Asien till Göteborg och resten av Sverige. Charlotta Hammars serie av fotografier skildrar den här dolda historien som får ny betydelse i ljuset av hur ordet karantän uppfattas idag - tillsammans med tankar om tillgång till säkerhet. Idag är Käsö ett militärt område som inte är tillgängligt för allmänheten. I sin konstnärliga process prövar Hammar gränserna för denna otillgänglighet. Hammars konstnärliga arbete genomsyras av hot, rädsla, beredskap och ångest. I *Depicting the Untold / Stories from Käsö Island* framkallar de suddiga, spöklika bilderna samma känslor av hot och beredskap som är en del av handelshistorien och militarisering i området.

”Hur upptäcker du och berättar om en historia från förr genom att använda den plats där allt hände? Det här verket utgår från fyndet av en arkivbild från Käsö utanför Göteborg, en liten ö som tjänade som karantänstation under 1800-talet, med byggnaderna fortfarande bevarade idag. Den är bara tillgänglig för militären. Tillfälligheter och sökandet efter de dolda historierna förde mig till ön för att skapa detta verk.”

(Charlotta Hammar)

Dominika Kemilä

Inverto 1935–2020, II

2020

Jackor, skjortor, barnoveraller, gyttja,
lim, trä. Skulptur 148 × 179 × 70 cm

Kemilä skriver under förberedelserna för utställningen att ”processen bakom *Inverto 1935–2020* är lång.” Skulpturen är en del av en serie som undersöker spåren av trauma och saknad historia från olika landskap. Nationella enheter brukar eftersträva snabb kollaps när det handlar om att gräva i sitt eget förflutna: de gömmer till exempel kvarlevorna av de som mördats i deras fångläger eller ser till att de försvinner ur landskapet och ur människors minnen. Med utgångspunkt i sin personliga familjehistoria spårar konstnären dessa utelämnanden och skapar en slags gjutform av dem som sedan blir ett minnesobjekt.

*”På ett före detta militärt övningsfält i Göteborg använder jag våld och trampar ner kläder i gyttja för att komma i kontakt med min familjehistoria. Skulpturen *Inverto 1935–2020, II* är en låda täckt med dessa leriga jackor, skjortor och ytterplagg. Det härstammar från massavrättningarna i forna Sovjetunionen och krigsfångelägren under andra världskriget, fram till dagens Göteborg.”*

(Dominika Kemilä)

Kasra Seyed Alikhani

Ni måste Namasté

2020

Video, måleri, plaststolar

Video, 14 min 30 sek

Varierande storlek

Ni måste Namasté visar ett fiktivt bostadsområde under en bullrig och störande byggprocess. Influerad av noir-estetik följer filmen några karaktärer som genomlever detta kapitalistiska stadsutvecklingsprojekt. Sådana projekt, med sin eftertraktade design, kan idag ses i många tidskrifter när städer stoltserar med att de växer och låter bygga det senaste när det gäller hållbarhetsarkitektur. Ordet hållbarhet är täckmantel för gentrifiering och byggandet av segregering murar, en ambitiös kliché som skulle kunna kallas ”den svenska drömmen” – en vältränad, sund kropp i ett nybyggt, elegant, rent och ”tryggt” område, alltihop mekanismer för klassdifferenciering. Alikhani använder ett anti-dystert angreppssätt i sitt verk, och tror på humorns kraft att engagera publiken på flera komplexa nivåer.

“Tillsammans med en yoga-klass får vi följa flera karaktärer som försöker uppnå lugn mitt i det bullrande byggandet av någon slags framtidsvision. Sudden Hills är en scen där drömmar om lyx och välmående spelas upp i en allestädes närvarande annons som anspelar på flera stadsutvecklingsprojekt i Sverige, och i Göteborg i synnerhet.”

(Kasra Seyed Alikhani)

Klara Andersson

Vårgårda 2018

2019

Video och ljudinstallation, 11 min 50 sek

Varierande storlek

Vårgårda 2018 var från början ett ljudverk, sammansatt av brottstycken av chattar och andra digitala fragment av vardagliga samtal mellan ungdomar som bor i Vårgårda. Andersson beskriver Vårgårda som en plats präglad av desperation, kreativitet och motståndskraft. En landsort som sällan, om ens någonsin, skildras i svenska konstnärliga eller kulturella samtal. Genom att blanda dagliga slumpmässiga iakttagelser med spända, provocerande händelser som skildrar aggression eller smärta ger konstverket åskådaren en skymt av vad det kan innebära för ortens ungdomar att leva och stå ut idag.

“I de ungas samtalstradition finns ett självklart och lekfullt mörker som skär genom de banala vardagligheterna och gångtunneln blir en meningsbärande offentlig plats där berättelserna kan höras i sin råa form. Livet är ställt på sin spets men samtidigt inte verkligt när de tvingas att med minsta möjliga erfarenhet parera livets största existentiella frågor.”

(Klara Andersson)

MC Coble

We Are Waiting

2020 - pågående

Digitala tryck efter tuschteckningar

Variierande storlek

MC Coble har samlat på sig tjugo års erfarenhet som perfomer och lärare. För *Comforting the machine* beslöt hen sig för att visa tusch på papper, ett nyare uttryckssätt. Hen återvänder gång på gång till dessa teckningar som innehåller flera lager av tankar – såväl som sällskap under pandemins ensamma dagar som under de intensivt introverta stunderna vid övergången till ett annat skede i livet. Hen agerar på en scen som tillhandahålls av det svenska sjukvårdssystemet och vardagslivets kemiska språk. Coble fragmentiserar och lagrar tanke- och skrivprocesser i dessa teckningar vilka relaterar till hens omvärld. Denna nya praktik som konstnären använder för att återge de många olika nyanserna av övergång blir till en skör, öppen och generös spegel och journal.

*“Det här verket började med skisser som dokumenterade och reflekterade över processen att vid 40 års ålder komma ut som icke-binär trans*person. Det ständigt växande arkivet vittnar om ett tidsödande och känslöfyllt arbete, som i sin tur speglar olika tidslinjer – queer tid, tiden för antikapitalistisk utveckling och att bli satt på vänt.”*

(MC Coble)

Mercè Torres Ràfols

Jag är ny på denna ö (återigen)

2021

Papper, bokträ, bläckstråleutskrifter,
Xerox-tryck, fotografi från 1947, lera
blandad med alger
Varierande storlekar

Mercè Torres Ràfols konstnärskap är processbaserat. I *Jag är ny på denna ö (återigen)* försöker konstnären kommunicera med människor genom att lära sig deras språk och uppfinner nya språktecken för att sätta sig själv, hennes identitet och hennes minnen i förbindelse med öns historia: genom stenar och gamla språkmanualer gjorda speciellt för fiskare, genom de färdigheter och redskap som hör till fisket och genom det som finns i havsdjupen. Att lära sig ett språk blir för Mercé till en fysisk ansträngning, en abstraktion, som att se tillbaka på ett trasigt fotografi. Det kan också översättas till hur tillhörighet både är desperat eftersträvat och omöjligt och ändå kan nya språk utvecklas.

“I installationen Jag är ny på denna ö (återigen) går jag igenom en ordbok använd för att lära ut engelska till fiskare på trettioalet. Några anteckningar gjorda av en fiskare som hette Lars blandas med de jag gjorde medan jag försökte göra mig förstådd eller kunna förstå. Skulpturer av lera och alger påminner om världen under ytan och de ting som gått förlorade.”

(Mercè Torres Ràfols)

Nina Mangalanayagam

The Tangled Web of Belonging

2016

C-print och digitala silvergelatinfotografier

Varierande storlekar

Nina Mangalanayagam visar bilder ur sin serie *The Tangled Web of Belonging*. Hennes konstnärliga praktik är semi-självbiografisk och forskningsbaserad. Hennes verk handlar om seende och synliggörande. Hennes bilder gestaltar en mångfald av metaforer, platser och föremål med personlig betydelse: självporträtt och porträtt av hennes mamma, objekt med direkt referens till kolonialhistoria och till naturen betraktad som en plats för möjligheter, en symbol för såväl begränsningar som sprängandet av gränser. Mangalanayagam, som både är konstnär med omfattande praktik och lärare, konstruerar varje bild så att den är samtidigt både emotionell, pedagogisk, diskursiv och refererande. Således behöver varje bild utrymme omkring sig, nästan som för att återspegla historiens enorma betydelse och den mening som framträder ur historien.

“Vad betyder det att min mor och jag utgör en motsättning när vi delar samma ram? Jag, till exempel, är en påminnelse om att ingen är oomtvistat vit. Bilderna är från ett stort verk som kombinerar stilleben, porträtt och naturscenerier i en metaforisk blandning som belyser sammanblandningen av narrativ, myter, kontroll och hybriditet.”

(Nina Mangalanayagam)

Nontokozo Tshabalala

Here I Stand

2021

Digitalt collage, 300 × 250 cm och
ljudinstallation, 1 min 51 sek

Here I Stand är ett tryck i naturlig storlek som direkt konfronterar kolonialhistorien och hur den fortfarande hänger över oss. Man ser två motstående siluetter, åtskilda av århundraden av smärta och nedärvt trauma. Den nutida siluetten av konstnären är placerad i bilden så att den speglar den koloniala lätnad som fortfarande är synlig på gatorna i centrala Göteborg. Hennes användning av collageteknik blandar geografier, nämligen Sverige och Sydafrika och sätter dem i relation till varandra. Hennes verk fokuserar på frågorna ”Är det bara jag som ser dessa bilder och undrar varför de fortfarande finns här? Varför hör jag fortfarande detta våld i mitt medvetande?” Det här förhållandet uppstår som en motståndshandling mot den nationella och koloniala stolthet på vilken stater

ännu byggs. Konstnärens praktik kombineras ofta med handlingar där hon engagerar sig i vardagslivets realiteter i en segregerad stad.

“Det vi ser varje dag går ofta obemärkt förbi – även de mest skadliga. En gemensam tråd förenar det förflutna, nuet och en möjlig framtida upplevelse av brun identitet (POC) i Göteborg, och riktar uppmärksamheten mot den pågående våldsamma koloniala makten i vardagslivet. Det är plågsamt att lämna hemmet, korsa havet och mötas av den.”

(Nontokozo Tshabalala)

Shogo Hirata

Zure

2021

Textilväv av papper (papper, akrylfärg, potatisstärkelse)

Mått: 185 × 122

Shogo Hirata menar sig leva mellan två världar. Han är en erfaren textilmästare som studerat både traditionella japanska och lokala svenska textiltkniker. Han använder sitt konstnärskap till att väva en vokabulär och som ett sätt att översätta något från en kultur till en annan. Att leta efter något bekant är en klassisk strategi när man söker tillhörighet i ett nytt sammanhang. Genom att väva trådar av papper jämföras processen att framställa textilier med skrivande, med att skapa tecken för kommunikation och att lämna skriftliga spår av sin historia. Papper är ett medium för berättande och beskyddande. Det konstnären inte kan uttrycka med ord hittar sin väg in i väven – ett tecken på trots och motståndskraft.

“Titeln Zure kommer från det japanska ordet för lucka, mellanrum. Efter att ha fötts och vuxit upp i Japan innan jag kom till Göteborg ser jag en skillnad i perspektiv, hur jag betraktar staden, dess människor och dess kultur. Jag beskriver det som att leva i mellanrummet mellan två kulturer. Det jag ser skiljer sig från vad andra ser. Åren jag har bott här har inte stängt detta mellanrum. Ibland vet jag inte var jag hör hemma.”

(Shogo Hirata)

Trinidad Carrillo

MILK

2020-2021

Videoinstallation

Tre filmer med titlarna: Rumina, 7 min 39 sek

Lindu, 6 min 52 sek

Nwt, 3 min 16 sek

Trinidad Carrillos tre filmer har fått namn efter tre gudinnor: Rumina (en gammal romersk beskyddare av ammande mödrar), Lindu (ett estniskt drottningväsen som gav upphov till Vintergatan) och Nut/Nwt (himlens gudinna i Egypten). Carrillo är välkänd för sina fotografier men i utställningen visar hon sitt första större videoverk – ett verk som är hudnära och personligt. Produktionen av bröstmjölk - för många en central kroppsfunction under första åren med ett barn - ser konstnären som häxkonst, som måleri, som poesi, som besvärjelse. Samtidigt som hon också undersöker hur hennes eget moderskap vävs samman med hennes konstnärskap. Genom att välja gudinnor som är knutna både till jorden och till föräldraskap vill Carrillo förankra sin kropp som en del av en jordisk historia.

“Tankar kring det som händer med kroppen vid en graviditet började ögonblicket jag blev gravid första gången 2002. Andra gången, 2013, kom de tankarna tillbaka men hade fått mogna, jäsa och fermenteras i en kedja av associationer och erfarenheter – tankekedjor som hyllade kroppen och som drog mig tillbaka in i en undersökning av gudinnor och hur kvinnor betraktas.”

(Trinidad Carrillo)

Biografi

Charlotta Hammar är född 1982 och har en masterexamen i fotografi från HDK-Valand, Göteborgs universitet, där hon även gjorde sin kandidatutbildning 2013. Hon jobbar huvudsakligen med fotografi men har även arbetat med film, text och installationer. Charlotta var utvald som en av tolv konstnärer för PhotoIrelands TLP Editions 2020 och hennes arbete Important Public Announcement var en del av Cracow Art Week 2021. Hon bor på en liten ö utanför Göteborg där hennes fotografiska arbeten ofta utspelar sig.

Dominika Kemilä (f. 1985, Karlstad) är konstnär. Inom skulptur, måleri och video utforskar hon utplåning och tillhörighet genom platsspecifika handlingar. Sedan 2014 arbetar hon med egeninitierad konstnärlig forskning om andra världskrigets fångar i Norden. Kemilä har sina rötter i flera minoritetsgrupper som fanns i fd Sovjetunionen. Hon har valts till gästkonstnär i Trondheim, Vadsö och Lofoten i Norge. Kemilä har ställt ut på bl a Kristinehamns konstmuseum, Rackstadmuseet och Gustavsbergs konsthall. Dominika Kemilä bor och är verksam i Göteborg.

Kasra Seyed Alikhani är en konstnär och filmare som under de senaste åren har experimenterat med en utvidgad idé om scenografi och amatörfilm i Maya Deren's anda. Video, måleri, musik och installationer bildar fiktiva världar som främmandegör det vardagliga och där det personliga sammanförs med teori och masskultur till förhöjda speglingar av omvärlden. I dessa dramatiseras det förställda i verkligheten och hur idéer om likformighet och svenskhet kan spöka i det vardagliga. I anslutning till dessa idéer har han på senaste tid utforskat fantasier om sjukdom/hälsa.

Ljudkonstnär och kompositör *Klara Andersson* undersöker utforskade digitala material och mänskliga berättelser som arkeologiska artefakter från sin generation – chattkonversationer, webbkameravideor, glömda hemsidor som bär på berättelser om vår samtid. Detta flyktiga kulturella avfall får i hennes verk ta plats i vår samtida historieskrivning där dess osorterade meningslöshet rymmer våra mest grundläggande mänskliga frågeställningar.

MC Coble är en icke-binär transkonstnär som vill manifesteras och synliggöra problem som handlar om kroppsligt, samhälleligt och symboliskt navigerande. Hen arbetar ofta med live-konst, fotografi, installationer och numera teckning, med fokus på frågor som rör social orättvisa och normativa gränser. Hens konstnärliga praktik kretsar kring politiska frågor om trans*/queer/feminism, spel och misslyckande. Viktiga strategier omfattar intersektionell aktivism, plats-specifika, forskningsbaserade och kollektiva processer. För mer information, se: www.mccoble.com

Mercè Torres Ràfols föddes i Katalonien 1995. Hon bor och arbetar i Göteborg. Ràfols arbetar främst med fotografi i skärningspunkten med andra material såsom text, keramik och upphittade objekt. Hon intresserar sig för frågor som rör arv, plats och tradition – hur kunskap förs vidare och hur vi kan förstå något på nytt. Ràfols ställer dessa frågor i en specifik omgivning, och undersöker hur en plats har fått laddning över tid av samhället.

Nina Mangalanayagam är lektor i fotografi vid HDK-Valand i Göteborg. Hennes forskning och visuella praktik undersöker teman som handlar om tillhörighet, flertaliga ursprung och hybriditet. Hon har en praktikbaserad PhD i fotografi från University of Westminster och en masters från Royal College of Art, Storbritannien. Mangalanayagam har medverkat i utställningar internationellt, bland annat i Storbritannien, Sri Lanka, Slovenien, Kroatien och Tyskland. Tillsammans med nio andra konstnärer fick hon i uppdrag att göra nya verk som relaterade till de tre olika alfabet som används i Sri Lanka till boken *A-Z of Conflict*.

Nontokozi Tshabalala är en multidisciplinär konstnär, poet, Afrofuturist och designer. Hon är född och uppvuxen i Sydafrika, och använder sitt konstnärskap för att ställa djuplodande frågor om sin identitet och den svarta erfarenheten vart hon än kommer. Inspirerad av sitt syskonbarn Siyamthanda a.k.a Ncufi skriver och skapar hon med utgångspunkt i nyfikenhet, naivitet och instinkt. Hon använder färg för att ge uttryck för den lycka hon vill dela med världen.

Shogo Hirata är född 1986 och uppvuxen i Kyoto, Japan. Han bor och arbetar i Göteborg sedan 2014. I sin konstnärliga praktik inspireras han av textilt hantverk och andra analoga (hand) tekniker. Under lärandeprocessen hittar han sätt att använda dem i olika sammanhang, med olika material och i kombination med andra tekniker och metoder. Med andra ord ser han processen som en lika viktig del som resultatet för att uttrycka sig.

Trinidad Carrillo är en svensk-peruansk konstnär utbildad på Fotohögskolan i Göteborg. I hennes bildvärld är det magiska naturligt. Hennes bilder visar ofta klyftan mellan dröm och vakenhet, mellan det yttre och det inre. Carrillo arbetar med en odefinierbar kuslighet som det ibland är svårt att stå ut med. Hon har ställt ut runtom i Sverige, och haft uppdrag att göra permanenta installationer för bland andra Statens Konstråd. Hon har även ställt ut sina verk i Europa, Nord- och Sydamerika och Korea.

Program & besöksinformation

Göteborg International Biennial for Contemporary Art

På biennalens hemsida ww.gibca.
se hittar du allt du behöver veta om
biennalen så som utställningsplatser,
konstnärer, program och mycket mer.

Öppettider 3:e Våningen

Onsdag–söndag kl. 12–16

Tack till

Ellie Engelhem, Amila Puzić, utställningens koordinatörer, Röda Sten Konsthall

Andreas Engman, utställningens producent och chef tekniker, Röda Sten Konsthall

Elin Liljeblad, Josefin Jansson, kommunikatörer, Röda Sten Konsthall

Sofia Alfredsson, designer, Röda Sten Konsthall

Olof Persson, verksamhetschef, 3:e Våningen

Jenny Johansson, kommunikatör, 3:e Våningen

Carl-Henrik Andersson, tekniker, Röda Sten Konsthall

Finn Pettersson, tekniker, 3:e Våningen

Fanny Dahlpil, Janna Ljunggren Stenbergh, Sally Söderberg,
3:e Våningen värdar

Kaj Granath, översättare engelska-svenska

John Krause, översättare engelska-svenska, korrekturläsare engelska

Open calls juryn, som förutom kuratorerna bestod av: Olof Persson (3:e Våningen), Mette Muhli (Skövde Konstmuseum), Sara Östebro (Boy Konsthall), Cia Runesson (Tiny Festival Producers)

Till sist: Mia Christersdotter Norman, verksamhetschef, Röda Sten Konsthall, och Ioana Leca, konstnärlig ledare, GIBCA, för deras råd och omtanke.

GIBCA

Göteborg International Biennial
for Contemporary Art

3 VÅNINGEN

Med stöd av:

